

EEN NOODLOTTIGE LIEFDE

Een oogenblik had Iwan Iwanowitch er aan getwijfeld of Olga Obrinsky hem wel beminde. Hij meende het te lezen in haar oogen en in haar lach.

En wat had hij haar lief! Hij verwenschte het noodlot dat hem bond aan een andere vrouw, de vrouw die hij huwde drie jaar vóór de betoverende dochter der Obrinsky's in Moskou terugkeerde van de kostschool in de provincie.

Van af dat oogenblik was Iwanowitch's huis voor hem een gevangenis geworden. Hij haatte het, en het zien van zijn vrouw deed zijn gezicht betrekken.

En zij, de arme ziel, wat een leven had ze! Van het vertroetelde vrouwtje, zijn afgod, was ze geworden zijn verworpeling, die hij verwenschte. En o, wat leed ze, ze leed dubbel, omdat ze hem ondanks alles liefhad. Ze hield zich echter dapper.

Eindelijk leerde ze de waarheid kennen, de reden van zijn veranderd gedrag jegens haar. Het was haar of zij een slag ontving die haar bedwelmd; want welke beweegredenen zij ook gezocht had voor haar mans schandelijke verwaarlozing, nimmer was haar in de gedachte gekomen dat een mededingster haar de liefde van haar echtgenoot ontstolen had. Dadelijk was ze geneigd hem als een slachtoffer te beschouwen van een gewetenlooze vrouw, die hem in haar netten verstrikt had, gehypnotiseerd als een slang een arm vogeltje. Zij besloot hem te redden en begaf zich naar Olga Obrinsky. Het onderhoud was kort en bitter, want de vijand was onmeedoogenloos.

„Uw echtgenoot,” lachte Olga, toen ze de reden van het bezoek vernam, „is niets voor mij. Is het mijn schuld als u hem niet boeien kunt? En als hem uw gezelschap mishaaft, ben ik daarvoor toch niet verantwoordelijk? Omdat de arme dwaas op mij verliefd is, eischt u van mij hem op te geven! Maar ik zeg u, hij is niets voor mij! Niets! niet meer dan dat,” en ze drukte haar vingers rondom den nek van een vogel, dien ze geliefkoosd had, en wierp het doode dier het venster uit.

Iwan Iwanowitch ontmoette zijn vrouw voor Olga's huis. Hij raadde dadelijk de waarheid en verbleekte, terwijl hij met woedenden blik zijn vrouw aanzag.

„Daar ligt je liefde,” zei ze, wijzende op den dooden vogel.

„Jij hebt . . . hebt durven . . .”

„Ik heb Olga Obrinsky gezien,” antwoordde ze.

„En . . .”

„Zoals ze dit arme dier den nek gebroken heeft, zal ze jouw hart en 't mijne breken. Ga met mij, Iwan!”

Hij duwde haar terzijde en ging het huis in zonder een woord te spreken; hij was zichzelf niet meer meester en kon zich nauwelijks bedwingen haar geweld aan te doen. De ongelukkige vrouw riep een troika aan en liet zich naar huis rijden. Onderwijl gaf haar man zijn kaartje af, en werd na eenige minuten bij Olga toegelaten.

Ze was uiterlijk heel kalm en glimlachte slechts toen ze haar hand verborg die Iwanowitch kussen wilde.

„Nee, neen! Bewaar uw kussen voor uw vrouw!” zei ze.

„Mijn vrouw! Ze is hier geweest!” riep hij uit.

Olga lachte.

„Sinds wanneer ben je blind?” vroeg ze.

„Sinds mijn oogen het eerst je lieflijk gelaat aanschouwen,” antwoordde hij zacht.

„Ik ben dwaas geweest,” ging ze voort. „Het is nu echter gedaan. Ga heen. Ik wil je nimmer meer zien.”

„Maar, Olga, je wist dat ik gehuwd was,” stamelde hij.

„En dat durf je mij verwijten,” riep ze uit. „Eerst je

vrouws vernederingen en nu jouw verwijten! Ga heen, onmiddellijk!”

„Je haat me?”

„Ik haat mijzelf,” zei ze. „Ik zal kapitein Knieff trouwen.”

„Nee, neen,” kreet Iwan buiten zichzelf. „Nooit. Ik dood . . .”

Ze belde voor den huisknecht en verliet de kamer zonder een woord meer te zeggen.

Iwan rende meer dan hij liep het huis uit, de straat

brandden. Hij was zeer bleek. Opstaande keek hij den berichtgever strak aan.

„Geloof je dat het waar is?” vroeg hij, in de zwakke hoop een ontkennend antwoord te hooren.

„Die aan de waarheidsliefde van Knieff durven te twijfelen, weet hij ter verantwoording te roepen,” zei de ander.

Iwan verliet de club en ging naar huis. Hij sloot zich op in zijn studeerkamer. Zijn hoofd was nu niet meer

beneveld door den wijn, maar volkomen helder en vervuld van duivelse plannen. Dit was Olga's wraak! Dit was het resultaat van zijn vrouws bemoeienissen met zijn zaken. Haat tegen haar vervulde zijn ziel. Zij moest sterven! Een bom neergelegd in den kelder van het huis en niemand kon haar redden. Hij begaf zich naar zijn laboratorium en begon dadelijk met koortsachtigen ijver den arbeid en vóór de dag aanbrak was het vreeselijke ding gereed voor gebruik.

„Van avond,” mompelde hij in zichzelf, terwijl hij zich op een rustbank neerwierp, „dezen avond ben ik vrij en zal Olga mij trouwen.”

Hij sliep onrustig, een slaap die niet verkwikte en werd tegen den middag wakker.

Weer begaf hij zich naar zijn laboratorium om alles voor den aanslag in gereedheid te brengen. Daarna wandelde hij naar de club en hoorde daar de bevestiging van het nieuws van den vorigen nacht. Olga Obrinsky en kapitein Knieff hadden zich werkelijk met elkaar verloofd. Hij lachte grimmig en bedacht of het na den dood van zijn vrouw noodig zou blijken den kapitein dezelfde lange reis te doen maken. Hij hoopte dat dit niet het geval zou zijn, maar was vast besloten dat, als het hem noodzakelijk bleek, het ook gebeuren zou.

Om vijf uur in den namiddag ging hij huiswaarts om zijn misdadig plan ten uitvoer te brengen.

„Is mevrouw thuis?” vroeg hij den huisknecht, en ontving een toestemmend antwoord. Hij ging dadelijk naar zijn laboratorium, ontstak een spirituslicht en zette daarop een kleine tube gevuld met chemicaliën. Spoedig ging de inhoud koken; hij plaatste een thermometer in de vloeistof en keek nauwlettend naar de rijzing van de kwikkolom. Eindelijk nam hij de tube van het vuur, goot de vloeistof in een koperen cylinder, deed er een kleine patroon in en schroefde

met vaardige vingers een kap op den cylinder.

Wat zou er gebeuren? De chemische samenstelling zou in den cylinder steeds hooger in temperatuur stijgen, tot de patroon ontbrandde en deze de explosieve stoffen zou doen ontploffen. Dan zou het huis van Iwanowitch in puin vallen en de misdaad aan de nihilisten geweten worden. In vijf minuten zou hij in de club zijn.

Hij sloop voorzichtig naar beneden, naar den kelder, legde de helsche machine op den vloer, verwijderde zich ongemerkt en begaf zich op weg naar de club. Een honderd meter van huis af ontmoette hij kapitein Knieff. Zij groetten elkander.

„Ik geloof, dat ik je feliciteeren mag,” zei Iwanowitch glimlachend.

De kapitein lachte ook.

„Ik ben overgelukkig zulk een prijs als Olga gewonnen te hebben,” antwoordde hij.

„En wanneer heeft de bruiloft plaats?”

„O, daaromtrent is nog niets bepaald!”

„Kom je uit de club?”

„Nee, ik wacht op Olga! Het zal niet lang duren, geloof ik.”

„Lang? Wat bedoel je?”

„Heb je haar niet gezien?” vroeg de kapitein ver-

Rechten ervan H. Berssenbrugge

De opvoering van Shakespeare's Midzomernachtdroom. THESEUS EN HYPPOLYTA (1e acte).
(foto H. Berssenbrugge)

op. Zijn hoofd gloeide, alles riep in hem om wraak, wraak op zijn echtgenoot, de vrouw die hem had willen redden.

Hoe haatte hij haar. Hij balde de vuisten van woede. Hij wilde niet naar huis gaan, hij stond niet voor zichzelf in en daarom ging hij naar zijn club, en terwijl hij groote sommen inzette aan de speeltafel, dronk hij het eene glas na het andere, om zijn woede, teleurstelling en verdriet te vergeten.

Hij speelde tot laat in den nacht, verliezende, steeds verliezende, want op de kaarten in zijn hand zag hij niets dan Olga's gelaat.

Een heer achter hem, sprak zacht met een ander. Eensklaps ving hij den naam van Olga Obrinsky op en al zijn aandacht werd gespannen.

„De kapitein heeft het mij zelf verteld,” zei een der heeren.

„Ik kan het haast niet gelooven,” was het antwoord. „Ik dacht dat ze hoogere eischen had.”

„Dan wat?” vroeg Iwan eensklaps.

„Dan kapitein Knieff. Hij vertelde mij dat hij met haar geëngageerd is. Het is hedenavond beslist. De kerel is in de wolken.”

Iwan wierp de kaarten neer, alsof ze hem in de handen